

νπόπτου προελεύσεως γυναικας ἡ ἐπί ὄνων περιφερομένους; Ἐκ σαφοὺς γάρ καὶ οἱ λειτουργοὶ τοῦ Ὑψίστου. Μή τὴν περιορίζετε πολὺ τὴν σάρκα των, διότι θὰ ἔξαναστη καὶ τότε οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον!

*
"Ἄσ μαδίσουν τὰ πέταλα τῶν ρόδων οἱ ποιηταί, ἀς θρηνήσουν μὲ ἐλεγείας οἱ μουσούρογοι, ἀς σπάσουν τὰ πινέλα τῶν οἱ ζωγράφοι. Ἡ μεγαλειτέρα των ἔμπνευσις — ὁ ἔρως — ἀποδεικνύεται μία πεζοτάτη ἀσθένεια, καὶ ἀντὶ ὑπνων καὶ στροφῶν καὶ ἥχων καὶ χρωμάτων τοῦ ἀρμόζει ἔνα πρεββάτι πλινικῆς, ἐν θερμόμετρον καὶ ἵσως — ἵσως ἐν κλύσμα. Εἰς Ἀγγλος ἱατρὸς — ἐξ Ἀγγλίας ὅλαι αἱ ψυχορούσιαι τῶν μεσημβριῶν αἰσθηματολογιῶν — ὁ κ. Μπαρρέτ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἔρως εἶνε ἐν εἰδος δηλητηρίωσεως. Διὸ οἱ ἔρωτευμένοι γίνονται χρόνοι, ἴσχνοι, τὸ νευρικόν των σύστημα ἔχαραβαλώνεται, οἱ καρδιαῖοι παλμοὶ εἰνε συχνοὶ καὶ ἀτακτοί, η ὄρεξις φυγαδεύεται, η ἀπνεία καταβασανίζει τὸν ἔρωτα. Καὶ ἐπειδὴ δολοὶ μας ἐπάθαμεν αὐτὴν τὴν «σκληρὸς ἡδείαν» ἀσθένειαν, ἀς ὑμολογήσομεν ὅτι τὰ συμπτώματα αὐτὰ εἶνε πραγματικά. Ἀλλ' ὁ κ. Μπαρρέτ δὲν περιορίζεται εἰς θεωρίας. Ὁ ἀθέοφρος ἔκαμεν ἀνάλυσιν τοῦ αἵματος τῶν ἔρωτευμένων καὶ εὗρε μεγάλην ποσότητα λευκῶν αἷμασφαιρίων. Καὶ συμπεραίνει ὅτι ὁ ἔρως πρέπει νὰ καταπολεμήται ἀμά τῇ γενέσει του, διότι ἀπειλεῖται ἀπὸ δηλητηρίων τὸ νευρικόν κέντρον, προσβάλλεται η κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ δύναται νὰ προκαλέσῃ νευρασθένειαν, παραφοσύνην καὶ φθίσιν. Τὸν μεγαλείτερον δὲ κίνδυνον διατρέχουν οἱ εὐδισκόμενοι εἰς τὸ στάδιον τοῦ πρώτου ἔρωτος. Οἱ Ρωμαῖοι ἀς τὰ εἴποῦν αὐτὰ εἰς τὰς Ἰουνιέττας των καὶ ἀς σπεύσουν νὰ ξητήσουν συνταγήν θεραπείας ἀπὸ τὸν ἀξιότιμον κ. Μπαρρέτ. Θὰ συθῶν ἀπὸ βέβαιον θάνατον. Καλὸν δέ εἶνε ὅπως καὶ τὸ Ἱατροσυνέδριον ἐκδόσῃ δόῃγιάς ὅπως προσφύλαστεται ὁ κόσμος ἀπὸ τὴν φοβερῶν αὐτὴν ἀσθένειαν, η ὅποια καταβασάντε τὸν κόσμον μὲ τετράστικα, καντάδες, θεατρικά ἔργα καὶ ἔρωτικά ἐπὶ πολλάρια.... Μολονότι μία σιγήτης περὶ προικός εἰμιτορεὶ νὰ ἀποβῆ τὸ πρακτικότερον φάρμακον.

*

"Ἐνα θέαμα χαριτωμένον, ἀλλὰ καὶ ἀρρενωπόν, πρωτοφανές διὰ τὴν Ἑλλάδα, παρουσίατε τὸ Ὡδεῖον Λόττινερ. Ἐπίδειξιν «ρυθμικῆς γυμναστικῆς». Η μέθοδος εἶνε νεοφανῆς, ὀφείλεται δὲ εἰς Ἑλβετὸν μουσικὸν καὶ παιδαγωγὸν, τὸν *Jacques Dalcroze*. Καθιστᾶ τὸν μαθητὴν ίκανὸν νὰ κωβερνᾷ κατὰ βούλησιν τὰς κινήσεις τῶν μυῶν του, εὐκόλως ν' ἀντεπεξέρχεται κατὰ τῶν δυσκολιῶν τῆς ὠδικῆς καὶ ὁργανικῆς μουσικῆς. Δύο εἶνε τὰ ἀγαθὰ τῆς Ρυθμικῆς γυ-

μναστικῆς. Ὅτῳ μουσικὴν ἔποιφιν, ἀναπτύσσει τὴν ἀντίληψιν τοῦ ρυθμοῦ, ὑπὸ ἔποιφιν ἀνατροφῆς προπονεῖ τὰ παιδιά εἰς τὴν δύναμιν τῆς θελήσεως ρυθμίζει τὴν ἀναπτυξίαν καὶ ἀναπτύσσει τὸν θώρακα καὶ ὧραῖς εἶμι ἄμα τὴν ἔξωτερικὴν αὐτῶν παραστασιν.

Ἐξυπηρετεῖται δηλονότι τὸ Καλόν. Εἰς τὴν ἐποχὴν ἀντὶ τοῦ προϊόντος ἐκφυλισμοῦ, ἡ ρυθμικὴ γυμναστικὴ κατορθώνει ὥστε τὰ νεῦρα νὰ μὴ είνε οἱ δοῦλοι τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' οἱ συνεργάται τῆς λογικῆς θελήσεως. Τὰ φυσικὰ ἔνστικτα ὄμοιονται εἰς μίαν ἴσοςυγίαν φυσικῶν καὶ διανοητικῶν ἴγανοτήτων, ὑλικῶν κινησεων καὶ πνευματικῆς ἀντιλήψεως. Οὕτω δὲ ἀναπτύσσεται ἀρτίᾳ ἡ ἀτομικότης.

"Οταν δέρα μικρὰ κοράσια ἔξετέλεσταν τὰς ὧραίας ἀσκήσεις καὶ τὸς παιδιάς, ὑπὸ τὴν ζωηρὰν διεύθυνσιν τῆς Ἐλβετίδος *Rytter*, ἐστράφη ὁ νοῦς ποὺς τὸν ἀρχαῖον Ἐλλ., βίον, στὶς καὶ σώματα εὐπλαστα ἐδημιουργήτε καὶ πνεύματα ὑπέροχα παρήγαγε. Ἀνεμημήσθην τῆς ὑπερόχου χρεωτοίας Δῶγκαν, ἡ ὅποια ἀνέστησε τὴν ἀρχαίαν ὄρχηστρην, τὴν ἔκφραστιν ἐκείνην τοῦ ὥραίου καὶ τοῦ κομφοῦ, τὴν ἀνέφικτον μεθ' ὅλας τὰς νεωτέρας προόδους. Αἱ Ἑλληνοπούλες μὲ τοὺς γυμνοὺς βραχίονας καὶ τοὺς γυμνοὺς πόδας ἀνω τῶν γονάτων, μὲ τὰς πλαστικὰς καὶ ἐργάζουσις καὶ τοὺς σθητοφάς καὶ τοὺς βηματισμούς, ὅλα ἐνηρμοσμένα, παρέσχον ἐν πρωτόπτυπον ὄφαμα πλαστικῶν εἰκόνων. Ἡ γυνή, οὕτω διαπλασομένη ἀπὸ τῆς πρώτης νεότητος, ἀσφαλῶς θὰ κυριαρχήσῃ ἐν τῇ ζωῇ, οὐχὶ διὰ τοῦ φεύδους καὶ διὰ τῆς ἐπιδείξεως, ἀλλὰ διὰ τῆς χάριτος καὶ τῆς εὐθοστίας. Θὰ ἀποβῇ διὰ πλάστης νέας γενεῖς, ἀρμαίας.

"Ἡ ρυθμικὴ γυμναστικὴ εἶνε καλλιτεχνία. Ἐνέχει ζωγραφικήν, πλαστικήν, ρυθμόν, μελῳδίαν, ποίησίν. Ἐκείνο τὸ παραστατικὸν «ἄνοιγμα τοῦ ἀνθρώπου» περιέχει ὅλα αὐτά. Σχεδόν ἀσχετος ἡ ρυθμικὴ γυμναστικὴ πρὸς τὰ εἴδη τῆς ὄρχησεως μεθ' ὑποκρύσεως ἢ τὴν Σουηδικήν γυμναστικήν, εἶνε ἀποκλειστικὴ ἡ τητις τοῦ νοός, ὑποτάσσοντος τὰς κινήσεις τοῦ σώματος, δεσπόζοντος διὰ τοῦ ρυθμοῦ τῆς ὑλῆς.

"Ως ἐπιστέγατμα, ἀλλὰ καὶ κορωνίς τῆς ρυθμικῆς ἀσθένειας ἐπηκολούθησε μία πλαστικὴ σπουδὴ ὑπὸ αὐτῆς τῆς νεαρῆς διδασκαλίστης δεσποινίδος *Rytter*. Μία ἀπεικόνιστις τοῦ ἀλγούς ἀνταποκριμένου εἰς τὴν παιζομένην σύνθεσιν. Ὁ θρῆνος τῆς Ἡλέκτρας δύναται νὰ ὀνοματηθῇ. Μία ίκεσία καὶ μία ἐλεγεία. Ἐδαμαρμάτη η εὐκινήτια, η σταθερότης τῶν κινήσεων, η ἔκφραστις τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς ὁδόνης.

ΔΑΦΝΙΣ

‘ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ’ *

ΘΕΑΤΡΟΝ

"Ἐδόθη ἡ πρώτη παράστασις τοῦ «Παροιφάλ» τοῦ Βάγνερ εἰς Βολονίαν, Βερολίνον, Ρώμην, Μιλάνον, καὶ Παρίσιον. Ἐν Ρώμη, τὴν παράστασιν διηγήστηκε ὁ περίφημος μουσικοδάσκαλος Ροδόλφος Φερούρι, συνιεπέσθον δὲ οἱ διάσημοι καλλιτέχναι Βοργάτι, Ρώσση, Μορένι, Ρακιόνα κλπ. Ὁ «Πάροιφαλ» πρώτην φορὰν παριστάνεται ἐκτὸς τοῦ Μλαϊδόετ, ὅπου ἀποκλειστικῶς μέχρι τοῦδε ἔδιδετο. Ἀλλ' ἡδη ἔπανος νὰ εἶνε ὁ «Πάροιφαλ» ἰδιοκτησία τῆς κ. Βάγνερ καὶ περιῆλθεν εἰς κοινὴν ἐμμετάλλευσιν. Ὁ «Πάροιφαλ» εἶνε τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ Βάγνερ, γράφει τῷ 1878 εἰς διάστημα 1 1/2 ἔτους.

— "Η ἡδονούσα Σάρα Βερνάρδ έπαρασημοφορίθη μὲ τὸ παράσημον τῆς Λεγενδρᾶς τῆς τιμῆς.

109 γνωτες ἐν διῃρέσθαι τὸν παρασημοφορίθη ἐν Γαλλίᾳ, ἐξ ἀρ 8 ζωγράφου, ἡτοι αἱ κυρίαι Βερτόν, Βερσέλαν, Βερβόρτ, Στήβενσον, Λεμάρ, Αμπέρα, Βιφώ καὶ Λεζέμ, 9 γράφουσαι, ἡτοι αἱ κυρίαι Λεοσέρ, Μπλάν, Γκωτιέ, Βερτερονᾶ, Ραλλ, Βυλτώ, Δεγκερί, Μπριοσόνη καὶ Βέερ, 4 καλλιτέχνες τοῦ θεάτρου (2 ξέναι, η Πάτη της Βελγίου Τορδένι, καὶ 2 Γαλλίδες, η κυρία Μπαρτέ ηδονούσας τῆς Γαλλικῆς Κομμαρδίας καὶ η κυρία Καρολίνα οὐδεον). Πέμπτη ἡδη εἶνε η Σάρρα Βερνάρδ.

Καθ' ἣν ἡδονάν παρασημοφορίθητο η ἀειθαλής Σάρρα, παρουσιάσθη διὰ πρώτην φορὰν ὡς ὀμιλήτραια. Η διάλεξίς της ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου ἀφεώρω τὴν ποώτην ἐμφάνισιν τῆς εἰς τὸ θέατρον. Τὴν ποώτην διένειν ἀνέλθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς ουρέλαβεν, ὡς ἀρηγήθη, στα-

ἔλαβε μέρος ὡς μαθήτια ἐνὸς μοναστηγίου τῶν Βεροαλιῶν εἰς ἑσπερίδα τιμητικὴν τοῦ ἐπισκεφθέντος τὴν μονὴν ἀρχιεπισκόπου τῶν Παρισίων.

— *Εἰς τὸ ἐν Τεργέστῃ θέατρον τοῦ Βέρδη ἐδόθη τὸ νέον ἔργον τοῦ Ποντοίνι «Ἡ Κόδη τοῦ Γονέσον».* "Ηρεσιανοὶ ποὺλν ἡ β' καὶ ἡ γ' πρᾶξις.

— Ἡ Δραματικὴ σχολὴ τοῦ Ωδέου Ἀθηνῶν, ἡ τις

δέν είχε πέρσοι εμφανισθή ἐνεκα τοῦ πολεμου, ἐδοσε πα-
γάστασιν τοῖων μονοπάρακτων. Τό ἐν ἦτο ἡ «Μία ἡμέρα
ἐσορτῆς» τοῦ Φώδο, δημοσιευθεῖσα πέρσοι εἰς τὴν «Ιλλι-
στραλίην». «Ἐογον ὅτι καὶ πολὺ καταβλητὸν διὰ γεαφᾶς
δεσποινθέας, αἱ όποιαι τὸ ἔπαιξαν. Γενικῶς ἡ ὑπόκρισις
εἰς τὸ ἔργον αὐτὸν ἦτο μετρόια καὶ τοῦτο ἵως διέτι ὁ κα-
θηγητής τῆς Δραματικῆς εἶνε ἄριστος κωμιδὸς ἥθοποιός,
ἄλλος ὅτι καὶ δραματικός. Αιὰ τοῦτο ἡ πρόσοληρις καθη-
γητοῦ εἰδικῶς διὰ τὸ δρᾶμα εἶνε ἐπιβεβλημένην. Καὶ κακή
ἄλλως τε ἐγένετο διανομὴ τῶν ρόλων. Ο. κ. Γαλάνης εἰς
τὸ δρᾶμα ἦτο χωρὶς ψυχήν, χωρὶς κινήσεις σῶν μαθητῆς
διαβάζων τὸ μάθημα του, ἡ δὲ δεσπ. Κοτοάλη μὲ τὸν
οτομψώδη, προσοπιμένον τόνον τῆς φωνῆς ἀπήγγειλε
πλλκον ὡς δώμει. Τῆς ἐλεύεται τὸ στοιχειῶδες τῆς ἥθο-
ποιίας, ἡ φρουρότης, Ἡ δ. Ξ. Κανελλοπόύλου ἀπ'
ἐναντίας φυσική, μολονότι ἐνιαροῦ τῆς διέφρυγεν ὁ ἀριό-
ζων χρωματισμὸς τῆς λέξεως. Ἐπαίχθη εἴτε ὁ «Πε-
τεινός», ἡλικίας 30 καὶ πλέον ἐτῶν, τοῦ μακαρίτον Κο-
δουμηλᾶ. «Ἐογον μακρόν, ἄλλος ἀρκετὰ εὐγάλιοτον, ἀλη-
θινὴ κωμοδία, χωρὶς δηλαδὴ σκηνὴς φάρσους. Ο. κ. Γα-
λάνης ἔπαιξεν εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ πολὺ καλά. Τὴν μεγα-
λειτέραν ἐπιτυχίαν τῆς δῆλης παραστάσεως είχεν ἡ δ.

'Ιονία Κωστα τιρίδον, γένημα τῆς Δραματικῆς οχολῆς τῆς «Τέχνης» ἐν ἣ εἶδε τὸ φῶς τῆς τέχνης. Καί τοι ἔχουσα δραματικό τάλαντον, ἐν τούτοις και εἰς τὴν κωμῳδίαν δὲν νοτέρησε, ἀποδεῖξας χαρίσματα τέχνης, ἀφελείας και χάροτος. Και τὰ χαρίσματα αὐτὰ εἶνε ἐμφύτα, καλιεργηθέντα ἐγκαίρως. Ο κ. Κονσταντίνης καλὸς ὡς κωμικός, ἀλλὰ τὸν ἀδικεῖ ὡς θητοποιὸν ἐκεῖνο, τὸ δόπον τὸν ἀνηψώνει ὡς αὐτόδιον: ή βαρεία φωνή του. Τὸ «Μῆλον τῆς ἐρήνης» τοῦ κ. Δεληχατερίνη εἶνε ἐν κωμικῷ παίγνιον σύντομον, καλογραμμέρον. Άλι δεσποινίδες Ζερβοῦ και Βρασιβανοπούλου ἐπλωξαν ἐπιτυχῶς, ἐφάμιλλοι ἀλλήλων. Η μικροῦλα Μπατιστάτου — ο γαρδιᾶς τῆς κωμῳδίας — ἔδειξε θάρρος, ὑποχρόμενον πολλά. Ο διάκοσμος πολὺ καλός.

— Εἰς τὸ Βερολίνον ἐτομάζεται ἡ πρώτη παράστασις τοῦ νέου ἑργού τοῦ. Ἐφεν ἐπό τὸν τίτλον «Πλασ Σίν». Ήπλαστασίας θὰ συνοδευθῇ ὑπὸ μουσικῆς, τῆς δόπιας ἡ οὐνθεσίς δρεπλέται εἰς τὸν κ. Φρόγκ. Η κ. Νίνα Φρόγκ., ἡ δόπια κατά τὴν γεότητά της είλεν ψευτυχίας ὡς ἀσιδός. Θὰ διεμφύνῃ τῷ μωροπάνω μέρος.

+ Τὸ «Μετροπὸλις Τεάτεο» τοῦ Βερολίνου, ἀπὸ τὰ μᾶλλον πολὺνόγχαστα θέατρο, ἐνέστη ἐν διαστήματι ὄχτων ἡμερῶν δέον μεγάλας ἀπωλείας. Ἀπέθανεν ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας εἰς τὰς δοκιμάς μᾶς κωμῳδίας, ἐν ἥπικᾳ 36 ἐτῶν ὁ λαοφίλης ἡθοποιὸς Ιωσῆφ Τζιαμπιέρο, ὁ πολυτιμώτερος ἡθοποιὸς τοῦ θεάτρου καὶ ὁ συγγραφεὺς Ιούλιος Φράϊνη, ὁ δούτος ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν συνέγομφε τὰς τόσους ἐπιτυγχεῖς ἐπιθεωρήσεις τοῦ θεάτρου.

— "Ηλθεν ἐκ Σύρου ὁ θίασος τῆς δ. Κοτοπούλη." Εδώσεις τὰ «Παναθήναια» εἰς τὸ Δημοτικόν.

— Ἡ ὀπερέττα Κολυβᾶ-Κυλαρίσση εὑρίσκεται εἰς
Κέοντραν. Ἐν Σύμονῃ ἐδοιάμβευσεν ἡ κ. Κολυβᾶ.

— Οὐ θιασος τῆς κ. Κυβέλης ἔξακολουθεῖ τὰς παρα-
στάσεις τον εἰς Θεούσαντίκην, ὃ τῆς Ροζάν εἰς Κύπρον,
ό τῆς Νίκα-Φίλοστ εἰς Κήποιν, ὃ δὲ τοῦ Πλέοσα ἐπι-
στρέψει κατ' αὐτὰς ἔξι Αἰγαίων.

— Ἀπέθανεν εἰς Φιλαδέλφειαν τῆς Ἀμερικῆς ὁ ἐπιφανῆς πρωταγωνιστής τῆς Ἑλλ. σκηνῆς καὶ ὑπέροχος ἔργων τῶν Σαιξιπήρων δραμάτων Νικόλαος Λεκατόπες. Ἀπέθανε πάλιπτως, τὸ δὲ ὅφμα του, μὴ ζητηθέν, ἐδόθη εἰς τὸ ἀνατομεῖον του ἐκεῖ Πανεπιστημίου...

Φύσει ἀνυπότακτος καὶ ἐπαναστάτης ἐξηγρανθήσθη ἐν ἀλογοητεύοι πρὸ 10 ἑτῶν ἐξ Ἀθηνῶν, μεταβὰς εἰς Ἀμερικήν, ἔνθα ἔδιε ἐσπεργίδας. Καὶ ὅμως ὁ Λεκατοῦς ἦτο δυνατὸς καλλιτέχνης, αἱ δὲ ἐπιτυχίαι του εἰς τὸν «Ρισελιέ», τὸν «Λουδοβίκον IA'» καὶ ἴδιᾳ ὡς Σάελων ἤσαν ἀπαράμιλλοι.

— Ενδιός λόγος γίνεται διὰ τὸ νέον πεντάπλοκον δόσμα τοῦ Χάονπιμα «Τὸ τόξον τοῦ Ὀδυσσέως» τὸ ἄριτρο δημοσιευθέν. Οἱ κοιτικὸι Σλέντερ ἔχουσιν εὐμενέστατα. Οἱ Χάονπιμα δύνανται πρό διετίας παρέμενεν ἐν Ἑλλάδι ἐνεπιεύθῃ τὸ θαύμασιον βιβλίον του «Ἑλληνικὴ Ἀνοιξις», ὅπερ εἶνε ὑμνός τῆς Ἐλλ. φύσεως, τοῦ ὡραϊοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἐλλ. διανοητικότητος καὶ ψυχῆς. Κατὰ τὸ ταξεῖδι του εἴχε σύντροφον τὸν «Ομηρο». Ως θέμα τοῦ νέου ἔργου του ἔχοισι μένειν τὰ ἔνδεια τελεταῖα ἄσματα τῆς Ὀδυσσείας. Τὸ πιεῦμα τοῦ ἔργου εἶναι βουκολικόν, η δὲ οὐλληψις ποιητικοτάτη καὶ ισχυρά.

— «Ο Πασιστάς θίάσος τοῦ «Theatre de l' Oeuvre» τοῦ Γονστάνου Νευμπόσκ καὶ τῆς Ζάν Ρολλίν διελθών ἐξ Ἀδηρῶν ἔδωσε τὰς ἑκῆς παραστάσεις. «Ζυγαριά» τοῦ Ντορραΐ, ἡ ὅποια δὲν ἤρεσε — ἔχον ἀποτυγχόν καὶ εἰς τὸ Παρίσιο — ὅπερ πρώτη ὑπεδιθή ή δ. Ρολλίν. «Η κωμῳδία «Πρὸς τὸν ἔρωτα» τοῦ Καντιγώ εἰς τὴν ὅποια ἐξαιρετικῶς ὥραῖα πάιει ἡ δ. Ρολλίν τὸν ρόλον τῆς Λευκῆς ὁ ὅποιος τῆς ταιριάζει πολὺ, τὰς «Ἄνω Σχολᾶς» τοῦ Καπῆς, τὴν φάροαν «Οἱ οὐέγυοι τῆς Λεοντίνης», τὰς «Προσκόπους» τοῦ Ντορραΐ, τὸ «Ἐν τυχίᾳ κνοίαι μου» τοῦ Κονασσέ, καὶ τὸ «Ριπίδιον» τῶν Φλέρο καὶ Καγιαρέ.

— Ἡ ἐφετειὴ ἑσπερὶς τῶν Θεατρικῶν συγχραφέων,
δοθεῖσα ὥμητράξει μελῶν τοῦ «Συλλόγου τῶν Ἑρασ-
τεγχῶν» ἡτο ποικιλωτέρα χάρις εἰς τὸ μονοικὸν μέρος
καὶ πλέον ἐνδιαφέροντα ἐνεκά τοῦ ἔργου τῆς A. B. Y.
τοῦ πολύκηπος Νικολάου. Ἡρχισεν ἡ ἑσπερὶς μὲν ἐνελεύ-
θεν τὰς «Κοινβέντες τοῦ δρόμου» εἰς ατίχους,
τοὺς ὅποιοντς ἔγχαραν ἐπὶ συγχρόνων γεγονότοις καὶ ἐπαι-
χαν οἱ κ. κ. Δημητραπόνιος, Στοκούπολος καὶ Λά-
σιαρης. Ἔζυντοι διωδήποτε οἱ Ζακυνθίοι σύχοι τοῦ
κ. Δημητραπόνιού, ἀλλ᾽ ἐν συνόλῳ δὲν ἦρθεσαν ἡ «Κοι-
νβέντες» αὐτές, αἱ ὅποιαι δὲν είχον τὴν θέσιν των εἰς
τούον ἐπλεκτήν συνάθροισιν, ἐνιαυσθ δὲ ἦσαν κατώτεραι
τοῦ μετόπου ὑπὸ ἔποντον καὶ καλαμιθηταῖς καὶ πενήνατος

Εἰς τὸ μονουκὸν μέρος ἐκνιαράχησε τὸ ὄνομα τοῦ κ. Σαμίου, ουνοδεύοντος τὸν Ἰδίου τὰς ουνθέσεις τού. Ἡ κ. Φωκαὴς ἐτραγούδησε τὸν «Οὐρανὸν» τού, ἀλλὰ κυριοτεκνικῶς πατεξήλησε μὲ τὸ «Εἰδήνιλλον». Ἀπαράμιλλος εἰς ἔκφρασιν. Σφάλμα ἡ ἐμφάνιση, μετά τὴν κ. Φωκᾶ, τῆς μιθητηρίας της δ. Γκίνη. Τὸ ἀκροατήριον ἴκανον οὐκήθη ἐν τούτοις μὲ τὴν ἐπακολούθησαν δυνδιάν ἐκ τῆς νέας διερεύτεται τοῦ κ. Σαμάρα «Πόλεμος ἐν πολέμῳ». Ἔψαλτον ἀμφότεροι μὲ πολλὴν τέχνην καὶ ἀρμονίαν. Ἡ δ. Ἄρτα «Αιτωνοπόύλου» ἔπαιξεν εἰς τὸ κλειδοκέντριαν ἕνα στροβίλον ἀρκετά ποιητικὸν τοῦ κ. Σαμάρα. Ἐν τέλει δ ἐπεφυλάσσετο μία ὀνειρώδης ἐμφάνιση ἐν κομψοτάτῃ καλλιτεχνικῇ ἀμφιέσει τῆς νεαρᾶς βιολιστούριας δεσπ. Ἀθηνᾶς Ζίγου, η ὥποια ἐξετέλεσε μεθ^η ἴκανης εὐχερείας μίαν *berceuse* τοῦ κ. Σαμάρα καὶ τὴν μαγεντικὴν *Zappa*-tateo τοῦ Σαραζάτε. Ἡ δεσπ. Ζίγου — αὐτὴ ἡ Ἰδία ἐν καλλιτέχνημα, ως τὰ ἀπεσπλάσθη ἀπὸ κανένα ἀγγελικὸν χορόν — ἡγματίστιος τοὺς παρενομοκρένους καὶ ως θεατής καὶ ως ἀκοροτάμ.

"Επικολούθησαν ή μονόπρακτος κωμῳδίας τοῦ πρόγ-
κιππος Νικολάου — ποντικούμενον ὑπὸ τὸ γενεθλίουν Φω-
κίων Φιλείδης — «Τὸ θάρρος τῆς ἀγονίας». Τὸ ἔργον εἶναι
λεπτότατον, καλλιτεχνικὸν ἐν τῷ συνέλαι του, ἔργον, τὸ
ὅποιον φαίνεται διτὶ τὸ ἔργαμε πορφυρικὴ χειρός. «Ἐξει
ἀρκετήν κοινωνικὴν παρατήρησιν, στρεφομένην εἰς τὰ
ἀριστοκρατικὰ διάλογα, εὐχάριστον καὶ ἀποδό-
κτον εἰς φρασεολογίαν, ψυχολογίαν συνθετικὴν μέρη, ἀλλὰ
βοηθοῦσαν εἰς τὴν φυσικὴν ἀπόδοσιν τῶν συνασθημάτων.
Μία συντόμευσις διαλόγων, εἰς τὴν ἀρχὴν ἰδίως τοῦ ἔρ-

Γουσταύος Ντυμπόδηκ

γιον, θὰ ἔμεις γοργότητα, μὲ τὴν δύοίαν θὰ ἐκέρδιξε πολὺ. «Η ὑπόθεσις ἀπλῆ». Ο Σαρτίδης, ἔνας νέος τοῦ κόσμου, εἶναι ἔρωτευμένος. Καὶ ἐνῷ φαίνεται νὰ εἴης ἔξυπνος; ὅμιλοτικός, ἐν τούτοις τὰ χάρη, γίνεται κοντός, διὰ εὐεργεῖαν ἀντιμέτωπος μὲ ἐκείνην ποῦ ἀγαπᾷ, φίλην τῆς ἀδελφῆς του, η δύοιά στεροχωρεῖται δι' αὐτήν τὴν ἀδεξιότητα τοῦ ἀδελφοῦ καὶ σκέπτεται πῶς νὰ κατορθώῃ ὡστε ἐλευθέρως νὰ ἔξομιλογηθῇ τὸν ἔσωτά του πρὸς τὴν φίλην της. Εὔροσκει τὸν τρόπον: «Εἶναι Ἀλόχοος· τῆς δίδει τὸ νιόμινον της καὶ φένει» ο Σαρτίδης τὴν ἐκλαμψάνειν ὡς ἀδελφήν του καὶ τῆς ἐκματηρεύεται τὸν ἔσωτά του· εἰσέρχεται ἡ ἀδελφή, η δύοια ἀμέσως τοὺς ουμπλικούς διὰ τὰ δόστοιν τὰς γεζέδας.

Ο κ. Λιδωρίδης (Σαρτίδης) ἔπαιξε μὲ μεγάλην φρουρικότητα, προσασφαδεῖς τελεώς εἰς τὸν φόλον, ως τὸν ἐγνατάσθη διηγησαρέν. «Η κ. Βασιλείδην (ἀδελφή) ἔπαιξε ἐπίσης πολὺ φυσικά, μὲ εὐχρέστειαν καὶ ὑπόμονιαν ἡν̄ θὰ ἔξήλευν καὶ δογματικήν ηθοποίος. Τὴν ἥδικει μόνον η βραχὴν φωνήν της. «Η δ. Παπαζαχτῆ είχεν ώραιοτάτην ἐμφάνισην, ἔδειξε δὲ ἵκανα χαρίσματα, χαρακτηρίσιμα τὸν φόλον της. «Η σκηνοθεσία καλαίσθητος καὶ πλονού, χάρις εἰς τὴν προσωπικήν ἐπίβλεψην τοῦ πολύκηπτος Νικολάου.

Η φάσσα τοῦ κ. Τσοκόπουλον «Ο Βασιλεὺς τῆς ψέργας» ράστη, ἀλλ' ἀνεν πρωτοτυπίας. «Ερας ὅμιγενής θελόντες ἡ Αμερικής, πλούσιος, ζητεῖ νὰ νυμφευθῇ, ἀλλ' ὑπὸ τὸν δρόν τὰ μὴ ἔχην πεθεράν. Ο Σοροκάδας ἀναταψήσκει νὰ τὸν παρουσιάσῃ εἰς τὴν σίγουρευσιν τοῦ κ. Περιεπέ, ἀλλ' η μητέρα τῆς κόρης — η μέλλουσσα πενθερά — ἔπειτε νὰ μὴ ἐμφανισθῇ, διότι ἐματαιούσιο ὁ εὐτυχής γάμος. Σορίζεται ὁ Σοροκάδας νὰ παρουσιάσῃ τὴν μητέρα ὡς διδασκαλίσσων τῆς κόρης. Ο Αμερικάνος ἀποφασίζει ἀμέσως νὰ στενυχθῇ τὴν κόρην, ἀφοῦ δὲν θὰ ἔχῃ πειθεράν, ἐνῷ δὲ γάλει τὸν ἀναβαλλόμενον διὰ τὴν ουρμοταξίαν τὸν πειθερῶν, ἐποπῆ η ὑπομονητικῶς παιζόντας δόλον διδασκαλίσσοντας μητέραν· ὁ Αμερικάνος ἐπειτιμῶν τὴν θνοίαν της, γὰ μὴ ἐμφανισθῇ ὡς πειθερά νομίζει διὰ διὰ τὴν καλὴ πειθερά, ὡς ἀδελχήη καὶ καλὴ μητέρα καὶ τὸ σινοικείον πραγματοποεῖται. Ο κ. Λάσοναρης (Σοροκάδας) ἔπαιξε μὲ πολὺ μπρό, σωστὸς σοροκάδας, διαρκῶς εἰς τοικυμαίδη κίνησιν· ἔσωσε τὸ ἔργον. «Η δεσποιν. Γαζῆ ἐδημιούργησε χαρακτηριστικὸν τύπον μελλούσης πειθερᾶς, μὲ κωμικωτάτας κινήσεις» η δεσποινής Χρυσούλη ήτις ἔπαιξε τὴν κόρην, εἶναι ἐν τάλαντον πρότινης τάξεως, ἔχει δύοις ἀνάγκην διαμορφώσεως. «Ἐάν οποιδάοι ηθοποιοῦσι, θὰ κατακήσῃ τὸ θέατρον. «Επαιξε χαριτωμένα, ἀπήγγειλε δὲ γοητευτικότατα ἐν Γαλλικόν πότημα μὲ θαυμαστάν προσφόρων καὶ τεγνήν. «Ο κ. Τσοκόπουλος, ὑποδύθεις τὸν διογενῆ, ἀδελχήη ἀγνοής.

— Η A. B. Y. ὁ πρόγκηρ Νικολαος γράφει ἥδη νέον, διπλακτον, ἔργον.

— Μετὰ μεγάλης πομπῆς ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν Σκοπίοις Σεβιτικοῦ θεάτρου, παραταμένον τοῦ Σέρβου Μητροπολίτου καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως.

Ο Διευθυντής τοῦ θεάτρου ἀπήγγειλε τὸν πανηγυρικόν, ἐπαίχθη δὲ κατόπιν τὸ πατριωτικὸν δρᾶμα «Λονσίαν», τοῦ δύοισον ἡ ὑπόθεσης ὑπόκειται εἰς τὰ Σκόπεια. Η σκηνὴ τῆς στέψεως τοῦ Σέρβου βασιλέως εἰς τὸ ἀρχαία ἀνάκτορα τῶν Σκοπείων ἐπομάλεις φορεύιται ἐνθουσιασμῷ. «Ἄλλα μοίρα βάσκανος ἐφθόνως τὸ θέατρον μετὰ 20 ἡμέρας ἐπινοιάληθη.

— Εἰς τὸ θέατρον «Βα. λὲ» τῆς Ρώμης καὶ ἐν Τονόνηρ ταυτοχρόνως ἐπαίχθη διὰ ποστήρ φοράν ἡ νέα τραγῳδία τοῦ Δ. Ανούντζιο «Ο Σίδηρος». Μετὰ τὴν ἀντιηρὸν ἐπίθεσιν τῆς Γαλλικῆς κριτικῆς, ὁ Ιταλὸς αἰσθηματολόγος κατέρρηγεν εἰς τὸ Ιταλικὸν θέατρον. «Η νέα τραγῳδία πλέκεται περὶ τὴν ὑπορίαν μᾶς κόρης, διὰ τὸ θάνατος τοῦ πατρός της ὑφέλεται εἰς τὴν μητέρα της, ἡ δύοις πατόπιν συνενείχθη τὸν καλλίτεγον φίλον τοῦ συζύγου της. Τὸ πάντασμα τοῦ πρώτου ἀνδρὸς συνῆγ μὲ τὰ πρόσωπα τοῦ δρόματος. Τὸ αἷμα τοῦ πατρός ζητεῖ ἐκδίκησιν ἀπὸ τὴν κόρην, βλέπονταν ἐν διπλασίᾳ τὸν φίλον καὶ δεύτερον σύζυγον νὰ κάμην ἐνέσεις εἰς τὸν πατέρα της θωματηρόδοσον. «Ο σύζυγος ἐκμητηρεύεται εἰς τὴν γυναῖκα του, διὰ τὸν ἀντὸς ἐσπότωσε τὸν πρῶτον ἀνδρα της, διότι διανείνεις ἀνεκάλυψε τὸν ἔσω· αἱ τον πρὸς αὐτήν, ἡτο δὲ ἀσθενής, ἐξήτησεν ὡς κάριαν ἀπὸ αὐτὸν νὰ τὸν δώσῃ θωματηρόδοσον φράσματον. Καὶ ὁ φίλος ὑπήκοονειν εἰς τὴν παραμέλησην. «Η κόρη αἰνίβει νὰ πάρῃ τὸ μαζαίται — τὸ σίδηρον — νὰ οποτέων τὸν φρέατα, ἀλλὰ η σύζυγος προλαβάθηει τὴν κόρην ἐμπήξασα εἰς τὰ στήθη τοῦ διολόφοντος συζύγου τὴν μάζαιμα. Καὶ τὸ νέον αὐτὸν δρᾶμα τοῦ Δ. Ανούντζιο μαᾶλον ἀπέτινε.

— «Ἐν Πειραιῇ θὰ παγῆθη ὑπὸ ἔσωστερχῶν ἡ «Ι-ριγένεια ἐν Ταύροις» τοῦ Γκαΐτε μὲ τὴν μονοτάχη τοῦ Γκούνκ· τὴν διεγήστεραν θὰ διευθύνῃ δ. κ. Σκλάρος.

— «Υπὸ τοῦ κ. Αγγ. Τανάροα ὑπὸ τὸν τίτλον «Η ἀρραβωνιαστικὰ τοῦ Εὐζώνου», ἐγκάρη εἰδίνιλλον Ελληνικῆς ὑπόθεσεως, μὲ «Ελλην. ἀδοματα καὶ κορούς, γαλλικὲς τὴν παρακήσειν τῆς κ. Γκοντιάν Λεύκοβιτς, συζύγου τοῦ στρατιωτικοῦ ἀκολούθου τῆς ἐνταῦθα Ρωσικῆς

Ζάν Ρολλάν.

προεορθίας, εἰς τὸν οἶκον τῆς ὀποίας ἐπαύγιθη. Μετέσχον τῆς παραστάσεως ἡ κ. Γκουντίμι ώς βοουκοπούλα, ὁ ουρταγματάρχης κ. Γκουντίμι ώς εὐζώνος, ὁ βαρδῶν Σομαρούνγκα ώς Γέρω Μητρούνης, δικαίωμας τῆς Αγίας Τριάδος, καὶ ἡ κ. Αλέξανδρης ηγετής της Αγίας Παναγίας.

Τὴν παράστασιν ἐτίμησεν ἡ Βασιλικὴ οἰκογένεια

ΔΙΑΙΩΝΙΣΜΟΙ

Άνω διαγωνισμοί διεξήχθησαν ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ. Οἱ Ἀβερόφυσιοι γλυπτικοί, μεταξὺ ἀποφύτων τῆς πλαστικῆς πρὸς ἀποστολὴν ἐνὸς εἰς Επερείαν χάριν εὐρυτέρων σπουδῶν, εἰς δὲν ἐπένειν όν τοις Στεφάνοις μὲν μητραῖαν ὑποτροφίαν 300 δρ., καὶ οἱ Ράλλειοι τῆς ζωγραφικῆς, εἰς δὲν ἐπένειν όν τοις Γουναρόπουλος.

— Κατὰ τὴν ἀναγνωσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κ. Χατζηδάκη ἔκθεσιν τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς Γλωσσικῆς Ἐπαιδαίας, εἰς δὲν ὑπερβήθησαν 14 ἔργα, τοιαὶ μὲν δὲν ἐλάφιθησαν ὑπὸ τοῦ φρεσκαφεύθησαν δὲ μὲν 200 δρ. αἱ ἔξης 10 πραγματεῖαι:

1) Συναρωτική Κυπρακάνη λέξεων ὑπὸ Σ. Φαρμακίδην. 2) Λεξιλόγιον Σίφρων ὑπὸ Αγγέλου Κοσμήτη, 3) Περὶ τῆς ἐν Αἴγαρῃ δημόδους δικλέτουν ὑπὸ Σ. Μακαρίδην, 4) Περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ἰδιώματος τῆς ΒΑ. Εὐθοίας ὑπὸ Δ. Ιωάννου. 5) Μεσογραμμὸν γλωσσάριον ὑπὸ Δ. Δούκακη. 6) Λόγια παραμένα ἀπὸ πολλοὺς τόπους ὑπὸ Δ. Ποντιάκη. 7) Θηραϊκὰ ὑπὸ Ιω. Κριμακοῦ. 8) Λεξιλογικά Μάνης, Κοήτης καὶ ἄλλων τόπων ὑπὸ Αγασταίας Κοκκονιέ. 9) Περὶ τοῦ ἐν Μελενίκῳ γλωσσικοῦ ἰδιώματος ὑπὸ Δ. Αποστολίδην. 10) Ονοματολογία κατοικιδίων ζώων τῶν Κονδύντων ὑπὸ Χ. Χριστοφασίλη.

Ηασῶν ἐκόβη ἀντέρρᾳ ἡ πραγματεία τοῦ κ. Ν. Ζαφείρου περὶ τῆς συγχρόνου Σαμαράς διαλέκτου, βραβεύσθεν δὲν 300 δρ.

— Η ἐπὶ τῆς κατασκευῆς τῆς ναυαρχίδος «Κωνσταντίνος Βασιλεὺς» Επιτροπὴ προεκήρυξε 500 δρ. βραβεῖον διὰ τὴν σύνθετον καλλιτεχνικὸν εἰκόνως, ἡτις λιθογραφούμενη ἡδὺ διανεμήθη πανταχοῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὡς παρόμησις διὰ τοὺς ἔργους.

Σοφοκλέα τῆς περιφήμου βιβλιοθήκης τῶν ἐκδοτικῶν καταστημάτων Τέλυβρεος.

— Η Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀναγνωρίζουσα τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνδρός, τὸν διάφορον καθηγητὴν τοῦ Ἑλληνικῶν γραμμάτων εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Ἀλλά δὲ Παπαγεωργίου φρονῶν, διὰ τὴν προσέπλευσιν μᾶλλον εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λεξικοῦ ὑπὸ ἀσχολητῆ, ἥρων ἡδὺ τὴν καθηγείαν καὶ ἡρωεύσθη εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐργασίας τοῦ Λεξικοῦ.

— Άλλὰ καὶ ἐθνικῶς εἰδγάσθη πολὺ ὁ Παπαγεωργίου. Κατὰ τὴν ἐν Μακεδονίᾳ διαμονήν τοῦ ὑπῆρχε πολιτικότατος βοηθός τῶν προξενιῶν ἀρχῶν, διὰ τὰς ὑπηρεσίας τοῦ δέ αὐτὰς εἶχε τιμὴν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως διὰ τοῦ χρουσοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος.

— Απέθανεν εἰς τὴν Νίσαν ως μέγας Γάλλος πατρότητης καὶ ποιητής Παῦλος Αερουλέν, γνωστότατος εἰς διὸν τὸν πεπονισμένον κόσμον. Ἐγνήθη τῷ 1846. ἡτο ἀνεψιός τοῦ ποιητοῦ Πέτρου Παύλου. Ωξέα. Εἰκοσιτοιεὺς ἔργων τὸ δομάτιον «Ζουνά Στρένερ», ἔκποτε δὲ ἔγραψε πλεῦτος ἔργα εἰς πεζὸν καὶ εἰς στίχους. Πᾶν δὲ, τι ἔγραψε, ποὺς ἔνα σκοπὸν ἀφεώρα; Τὴν ἐξυπηρέτησαν τῆς θέας τῆς Πατριόδος. Τῷ 1870 ἐπολέμησεν ὡς ἀξιωματικός. Τὰ τραγούδια τοῦ στρατιώτου εἶνε τὰ ἄριστα. Λειτέλεσε βουλευτής, πάντοτε ἀντιπολιτευόμενος. Φύσις ἐπαναστατική, ἔξοιρισθείς καὶ ἀμηταπειθείς μετὰ πενταετίαν.

— Η Κάρμεν Σύλβα, ἡ ἐστεμμένη ποιήτρια, πρό τοις ἐώρασε τὴν 70 ἐπέτειον τῶν γενεθλίων τῆς.

ΤΥΠΟΣ

— Απέθανεν ἐν Παρισίοις ὁ ἐπιφανής Γάλλος δημοσιογόρφος Φρανσίς Δὲ Πρεσσανός. Ἡρχοεις τὸ στάδιον τοῦ ὑπὸ πολεμικὸς ἀπαλοκούτης ἐν ἡλικίᾳ 17 ἐτῶν, συλληφθεῖς ὑπὸ τῶν Πρώσων. Ἡτο εἰς τῶν ἐμβρυοθετεύοντον Ἑλληνιστῶν. Τῷ 1888 ἀνέλαβε τὴν σύνταξιν τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν τοῦ Παρισιοῦ «Χρόνου». Λειχούθη ως συνήγορος τοῦ Δρεϊφούς, καὶ ἡτο Πρόεδρος τοῦ «Συνδέομένων τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ανθρώπου».

— Απέθανεν ἐν Πειραιεῖ ὁ διευθυντής καὶ ἴδιοκτήτης τῆς ἐκδημόμενης καθημερινῆς ἐφημερίδος «Χρονογράφος» Γεώργιος Κριτής.

ΕΛΛΗΤΙΚΗ

Οἱ ἴδιοκτήτης τοῦ χωρίου Λαζαράδων τῶν Σερβίων κ. Ξενοφῶν Παπαμιχάλη ἀπηύθυνε αἴτημα πρὸς τὸν κ. Πρωθυπουργόν, δικαίωμας τῆς ιστορίας τοῦ πολιτικοῦ λαοῦ τὰ Σέργια πεσόντων, διὰ τὸν ἀνεγέρητον εἰς μνήμην αὐτῶν μανούσιεν τοῦ εὐγνωμοσύνης.

ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Πρωτοβουλίας τοῦ κ. Γεωργ. Καραλαγαγίτου, γράμματος ἐμβιβαδῆς τῆς πολιτικῆς ιστορίας τῶν Ανατολικῶν λαῶν, ἰδρυθητὸς «Ἐπαιδεία πρὸς ἔρευναν καὶ διάδοσιν τῆς συγχρόνου Ἑλληνικῆς Ιστορίας». Σκοπὸς τῆς «Ἐπαιδείας εἰντε 1) ἡ ἀναζήτησις πολιτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀρχείων, ἡ ἐντεῦθεν δὲ ιστορικὴ ἐξαρχίβωσις τῶν καθ' οἰανήσης ἔννοιαν σχέσεων τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς πρὸς τε τὰ ἄλλα ἔθνη καὶ ίδια πρὸς τὰ ὑπὸ αὐτῆς ἐπιχωτιανοῦτεντα καὶ ἐκκλησιαστικῶς διακυβερνητέντα. 2) ἡ διὰ ονυγραφῆς βιβλίων, χρησίμων τῇ παιδευτικῇ νεότητι καὶ τῷ λαῷ, δι' ἐκδόσεως περιοδικοῦ καὶ διὰ δημοσίων διαλέξεων διάδοσις τῆς ἀπὸ τοῦ 1453 πολιτικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς τοῦ Ἐθνους Ιστορίας, ίδιᾳ δὲ τῆς δράσεως τῶν τελεσιονοργοτέρων κατὰ Κονότητας ἡγετῶν αὐτοῦ, λαϊκῶν ἡ πληρωμῶν, καὶ δὴ ἡ κραταρίων τῆς ἐνωτικῆς ἐργητόρεως τῶν Ἑλλήνων ἐν οντεγένει πρὸς τὸ κατὰ τοὺς πέντε περίου τελευταίους αἰώνας παρελθὸν αὐτῶν.

“Ελληνες εν Αφρική.

‘Ιδουται τῆς ἐθνικωτάτης ταύτης Ἐταιρείας, ἡτις πολέμιμον μέλλει νὰ εἰσφέρῃ συμβολὴν εἰς τὴν γνῶσην τῶν ἐθνῶν. ἡμῶν ζητημάτων ἀπὸ πολιτικῆς, ἐκκλησιαστικῆς καὶ διπλωματικῆς ἀπόγεως, εἶνε, ἐκτὸς τοῦ κ. Καραπαπαγιώτου, οἱ κ. κ. Δεληγεώργης, Σακελλαρόπουλος, Καλλέργης, Γονναράκης, Βελλιανής, Εὐταξίας, Κορυφάνης, Πετρόδης, Ἀμπελᾶς, Βρυζάκης, Σάρογλους Εὐαγγελίδης καὶ Καλογερόπουλος.

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Εἰς Λορδῶν ἐγένετο ἔκθεσις τῶν ἔργων τοῦ Ἀγγλον χαρακτού Μιπλάξ, θανόντος τῷ 1827 ἐν ἡλικίᾳ 70 ἑταῖρον. Τότε ὁ ἄγνωστος καὶ οήμερον θεωρεῖται ὁ πρόδρομος τῶν προσαραγμάτων. “Ο καλλιτέχνης ἡτο συνέμα καὶ ποιητής. Αισχύνονται τὰ σκίτσα του εἰς τὴν «Θείαν Κοιμηδίαν» τοῦ Δάντου. Καλλιτερά τον ἔργα θεωροῦνται ἡ «Εἴνα», ἡ «Κλῆμας τοῦ Ἰακώβ» καὶ ὁ «Ποταμὸς τῆς ζωῆς».

— Εἰς Βερολίνον ἤνοιξεν ἔκθεσις τοῦ Βουλγάρου ζωγάρου Μιχαήλοφ. ‘Η τέχνη του δὲν ἔχει τίποτε τὸ Βουλγαρικόν. Εἶναι διεθνῆς τέχνην. ‘Ο ζωγάρος διέμεινεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν Βερολίνῳ, δι’ ὃ καὶ οἱ περιοσότεροι πίνακές του εἶναι προσωπογραφίαι Γερμανῶν. Αισχύνεται ἡ εἰκὼν τοῦ Τοάρου κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Πότοδαμ. Τὸ μόνον βουλγαρικὸν ἔργον εἶναι τὸ «Κοράτοι ποῦ τραγούνδει».

— Ο «Παρνασσός» θὰ διοργανώσῃ ἔκθεσιν φωτογραφῶν τοῦ πολέμου. Μεταξὺ τῶν ἐκθετῶν θὰ ουγκαταλέγονται διάδοχος, κάτοχος πολνίτων φωτογραφῶν, ἐν αἷς καὶ αἱ τῶν οφαγῶν τῶν Σερβίων, αἱ πριγκήπισσαις Ἐλένη, Μαρία, Ἀλίκη καὶ ὁ πρίγκηψ Νικόλαος. ‘Ελλανόδικος ἐπιτροπὴ οἱ κ. κ. Ἰακωβίδης, Δελλαπότας καὶ Κόρσολας. Δεκταὶ φωτογραφίαι γίνονται μέχρι τῆς 25 Φεβρουαρίου. ‘Η ἔκθεσις θὰ ἀρχέξῃ τὴν 9 Μαρτίου. Κρίσις δὲν θὰ ἐπιχειρηθῇ ἡ τελείωτης τῆς ἐκτελέσεως, ἀλλ’ ἡ ἐπιτυχῆς ἐκλογὴ τῆς στιγμῆς τῆς λήψεως τῶν φωτογραφῶν. ‘Ιδιας διὰ τῶν ἐνοτωτῶν ἀττινες ἀποτυπώνουν τὰς κρισίμους στιγμὰς διὰ καταστῆ δημοσιωτέρα διὰ δράσις τοῦ στρατοῦ μας. Δέν γίνονται δεκτὰ ἔργα μεγαλείτερα τῶν 30X40. Βραβεῖα φέρεται ἡ πλονεμήθων ἐν διωρ 3—6 εἰς ἐξ ἐπαγγέλματος φωτογράφους καὶ τρία εἰς ἐρασιτέχνας. Αἱ καλλιτεραι φωτογραφίαι θὰ δημοσιευθοῦν εἰς εἰδικὸν λεύκωμα.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

‘Η Βουλγ. ἐπιήριος 4,000 δρ. ὅπως φιλοτεχνηθῶσιν αἱ εἰκόνες τῶν ἐν τῷ πολέμῳ πεσόντων πρώτην βουλευτῶν, ουμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν βουλευτῶν Κρήτης καὶ Κύπρου. Εἰσὶν δὲ οὗτοι οἱ ἔξης: Λ. Μαβίλλης, Κ. Μάνος, Κ. Μανοφιλάκης, Ν. Κοντογούνης, Κ. Ζησόποντος, οἱ Κρήτες Μαλαθότεος, Πρασιάνης καὶ ὁ Κύπρος Χ. Σωζός. Αἱ προσωπογραφίαι των θὰ ἀγαρηθῶσιν ἐν τῇ αιθούσῃ τοῦ προεδρείου τῆς Βουλῆς.

— Εἰς ἐφημέριος, Τερψ ὀνόματι, τοῦ χωρίου Ζαμῆ πλησίον τῶν Πασιούν ισχυρίζεται διτε ἔχει εἰς κελος τον 40 ἔργα τοῦ Ραφαήλ, φέροντα τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ δημόσιας τοῦ καλλιτέχνου — πρᾶγμα ἀγνωστον μέχρι τοῦδε εἰς τὸν κριτικούς.

— Η αρεπιδημεῖ εἰς Αθήνας μετὰ μακρὰν ἀπονοίαν εἰς Γερμανίαν ὁ νέος ζωγράφος κ. Γ. Μπουζιάνης, μαθητής τοῦ Στούν, δεξιάς εἰς τὰ ἔργα του ἰδίαν προσωπικότητα. Εἶνε καὶ δυνατὸς ζαλιγχόφας.

— Εγένετο εἰς τὸ Παρίσιο διπλειτηριασμὸς τῆς περιφήμου οντλογῆς Αἰγάρο. Τὸ μεγαλείτερον γεγονός τῆς δημοπρασίας αὐτῆς εἶναι ἡ πώλησις μερικῶν ταπήτων τοῦ 16ον αἰώνος θαυμασίας Φλαμανδικῆς τέχνης. Ιρεῖς ἀπὸ τοὺς τάπητας αὐτούς, παριστάντες σκηνὰς ἐκ τοῦ βίου Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, ἐπωλήθησαν ἀπὸ 212, 500 φρ. Εἶς ἀλλος, φέρων θαυμασίων παράστασων τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἥγονάσθη ἀπὸ 100 καλ. φρ. Ετας ἀλλος, Περσικῆς τέχνης τοῦ 16ον αἰώνος, ἀπέφερεν 76,500 φρ. ‘Η διη συλλογὴ κατὰ τὰς τέσσαρας ἡμέρας τῆς πωλήσεως ἀπέφερε 3,722,000 φράγ.

— Εἰς τὸν κ. Ροΐλον ἀνετέθη νὰ φιλοτεχνήσῃ τὰς εἰκόνας τῶν πεσόντων εἰς τοὺς δύο πολέμους ἀξιωματικῶν τῶν ἐν Αθήναις ἐδευτέρων δύο πετικῶν συνταγμάτων. Θὰ ἐκτελεσθῶν αἱ εἰκόνες τῶν ἀξιωματικῶν Διαλέτη, Σβορώνου, Βελισσαρίου, Γιώτη καὶ Καλλάρη.

— Η αρεπιδημεῖ εἰς τὴν πόλιν μας ὁ ἐπιφανής Δανὸς ζωγράφος κ. Ντούκοσ, ὁ δόποιος μετέβη κατ’ αὐτὰς εἰς Θεοσαλονίκην διπος ζωγραφήση τὴν εἰσοδον τοῦ Βασιλέως Κονσταντίνου εἰς Θεοσαλονίκην κατὰ παλαιγγέλιαν τῆς Δανικῆς Κυβερνήσεως. ‘Ο κ. Ντούκοσ πρός τούτους, κατ’ ἐντολὴν τοῦ Βασιλέως τῆς Δανίας θὰ κατασκευάσῃ τὰς εἰκόνας τοῦ ἀειμήστου Βασιλέως Γεωργίου

καὶ τῆς Βασιλίσσης Ὀλγας, αἵτινες θὰ κοσμήσωσι τὴν βασιλικὴν Πινακοθήκην τῶν Ἀρακτόρων τῆς Κοπεγχάγης.

— «Η περίφημος εἰκὼν ἡ «Παρθένος τῶν ἀνδέων», ἡ δούλια ἀποδίδεται εἰς τὸν Λεονάρδον δὲ Βίντοις ἡγούμασθη ἐν Πετρούπολει ἀπὸ τὸν Τσάρον ἀντὶ 275,000 φράγκων, ἵνα κοσμήσῃ τὸ μουσεῖον «Ἐρμετάξ».

— «Ο Κερκυραῖος ζωγράφος κ. Λυκ. Κογεβίνας, νέος καλλιτέχνης ἐν Εὐρώπῃ σπουδάσας, ἀλλ᾽ ἔχων δίλιαν ἀτομικότητα, διωργάνωσεν ἐν τῷ «Παρνασσῷ» ἔκθεσαν τῶν ἔργων του. Καὶ ποδὸς διετίας εἶχεν ἐκθέσην εἰς τὸ Ζάππειον πάνακας, ἀλλ᾽ ἥδη, συγκεντρωμένον τὸ ἔργον του, δίδει πλήρη ἰδέαν τοῦ ταλάντου του. Οἱ πλεῖστοι πάνακες εἶναι τοπεῖα Κερκύρας. Ἀθηνῶν καὶ Βρεττάνης τῆς Γαλλίας, δύον ἐπὶ μακρὸν ἔχοντες δικαίωσην τοῦ καλλιτέχνης. «Ἐξετέθησαν καὶ 4 προσωπογραφίας, δύλιγαν θαλασσογραφίαν καὶ πολεμικά εἰκόνες, ἐν οἷς ἀπονικτεῖ τοῦ «Ἀργυροκάστρου» διάβασις βιωδαῖσθαι μὲ τουρκικὰ λάφυρα διὰ Μακεδονικῶν ποταμῶν, κατασκήνωσις Ἑλλ., στρατοῦ. Εἰς τὰ ἔργα του κνωμαζεῖ μία ἀβρότητη ἀντιλήψεως, εἰς τὸ γραμματισμὸν μία νεωτεριστικὴ τάσις, εἰς τὸ σύνολον μία ἔξιδανίκευσις.

Πολλὰ ἔργα ἡγούμασθαι, ἐν οἷς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ἡ Ἀρρόπολις ἦσε τρεῖς ἀπόγειες δρωμένη εἰς τρεῖς ἑστέρας (καὶ ἄλλα τοιαῦτα τοιμερεῖς εἰκόνες ἐκτίθενται), τὸ «Ἀργυρόκαστρον» καὶ ἡ «Κερκυραῖκὴ βραδυνά», ὑπὸ τοῦ πολύκηπος Νικολάου ὁ Ἀγ. Αημήτους καὶ τὸ Μαρτοῦκι τῆς Κερκύρας, ὑπὸ τοῦ πολύκηπος Χριστοφόρου τὸ Φρούριον Κερκύρας. Πρὸς τούτους δὲ κ. Μελᾶς ἡγόρασε τὸν «Κατανλισμὸν ἐν Φιλιππαδίῳ», ἡ κ. Μοντοπούλου τὸ Φρούριον Ἰωαννίνων, ἡ κ. Τομπάζη Ψαράδικες βάροντες, ἡ κ. Παπᾶ τὸ χωρίον Μπιέρβη τῆς Γαλλίας, ὁ κ. Θεοχαρίδης τοία τοπεῖα τῆς Βρεττάνης καὶ ἄλλους πάνακας οἱ κ. κ. «Ἄραβατινός καὶ Πασπάτης.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀπεβίωσεν διάσημος ἀστρονόμος Λαβίδ Ζέλ, εἰς ἡλικίαν 70 ἐτῶν, διευθύνας ἐπὶ 250 ἑτη τὸ ἀστεροοκοπεῖον τῆς Καλῆς Ἐλωίδος. Εἰς αὐτὸν ὅψειλεται τὸ μηχάνημα πρὸς φωτογράφησιν τῶν κομητῶν.

ΜΟΥΣΙΚΗ

— «Η «Ἀθηναϊκὴ Μαρδολινάτα» ἔδωσε δευτέρων οντανίλιαν εἰς τὸ Βασιλικόν, μετά χορωδίας, ἥτις ἔγαλε τὴν «Ἀνοιξάτικην ἀγήρη», τομαπέ τοῦ κ. Ροδίου, καὶ τὸ δημιῦρος «Τοῦ Κίτουν ἡ μάννα».

— «Ἐτοῦ τὸ Βασιλικὸν ἔδόθη οντανίλια ὑπὸ τῆς «Ἐνώσεως τῶν Ἐλλήνων φοιτητῶν» διὰ τὰς οἰλογενείας τῶν ἐν τοῖς πολέμοις πεσόντων φοιτητῶν. Συμμετέσχον ἡ κ. Καμπανάρη, μικρὸς ὀρχήστρας ἐκ γνωστῶν καλλιτεχνῶν, δὲ κ. Πολέμης ἀπήγγειλε ποιμάτα.

— «Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἡ καθηγήτρια τῆς Παιδαγωγικῆς μουσικῆς ἐν τῷ ἐνταῦθα Ωδείῳ δεσπ. Μελ. Λογοθέτου ἔδωσε οντανίλιαν. Διεκδίθη ἡ αἰσθητικὴ διαρρόθμοις τοῦ προγράμματος της, δύον καὶ ἡ νίντυσιτέ κατὰ τὴν ἐρημητίαν τῶν μεγάλων μουσικῶν.

— «Η β' οντανίλια τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ωδείου 'Αθηνῶν ἡρόισσος μὲ τὴν μεγάλην Συμφωνίαν εἰς δο μεῖζον τοῦ Μπετόβεν γραφεῖσαν πρὸ 113 ἐτῶν. Ο καθηγητής κ. Μπονοταντοῦ οντοδείᾳ τῆς ὀρχήστρας μὲ πολλὴν τέχνην καὶ διηγώτερον αἰσθητικὸν ἔξειτέλεσε τὸ Concerto εἰς soli ἔλασσον τοῦ Μπρούνχ. Ἐπαίσθη κατόπιν τὸ ουμφωνικὸν ἔργον τοῦ Βάγνερ «Σίγφονη» εἰδόλιον, τὸ δόποιον καὶ ἄλλοτε ἔπαιξεν ἡ ὀρχήστρα τοῦ Ωδείου. Ο νέος καθηγητής τοῦ εὐθναύλου κ. Μπράχμαν, οντοδείᾳ καὶ οὗτος τῆς ὀρχήστρας ἔπαιξε τὸ Concerto εἰς la μεῖζον τοῦ Μόζαρτ, κατορθώσας μὲ τὸ ἀχάριστον ὄργανόν του τὰ μᾶς δώῃ βαθεῖαν

ἐντύπωσιν καλλιτεχνικῆς ὄντως ἐκτελέσεως. «Π «Πρόσκλησις εἰς στρόβιλον» τοῦ Βέμπερ κατὰ διασκενήρη τοῦ Μπέρλιος ἐσκόρπισε μίαν ἐλάφρων γάρων εἰς τὸ βαρὺ τοῦ προγράμματος. «Η ωραίοτέρω συμφωνία, ἡ δούλια ὑπῆρξε καὶ ἡ τελειότερον ἐκτελεσθεῖσα ἡ τοῦ δ. «Μακάριος χορὸς» τοῦ Σαίν Σάρς, ἀπὸ τὰς πακκιτέρας ἐμπνεύσεις τοῦ Γάλλου μουσικογόνου. Εχει γοραφῆ ἐπὶ στίζων τοῦ Cazalίς καὶ παριστὰ βακχικόν χορὸν σκελετῶν ἐν ὧδη μεσοντίτιον. «Η ἐνοργάνωσις εἶναι λεπτοτάτη καὶ ἀξιοθάρματος ἡ χορησίς τοῦ ἐνιοφόρου εἰς τὴν ἀπομίμησιν τοῦ τριγμοῦ τῶν ὀπών.

Τα τετράχορδα, χροδισμένα κατὰ πέμπτας ἡλιατικούς, προκαλοῦν γλήν, διαν δὲ διοράσσει φθάνει εἰς τὸ καταρόμφον, δὲ δεξιάν λοις ἐπλέμπει τὴν λιγέσταν φωνήν τοῦ ἀλέντορος, διαν ὑπερφώσεις ἡ πρωτία καὶ διὰ βαθμιαίας τεχνικῆς ἐλαττώσεως τῶν ὄχων οἱ σκελετοὶ ἐξαφανίζονται εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

«Η δοχήστρα πλήρης εἰς τὰ ἔγχορδα καὶ πνευστὰ ὄργανα, φαίνεται ὑπεροῦσα πιος εἰς τὰ χάλκινα. Ως πρὸς τὸν καταρισμὸν τοῦ προγράμματος, δένθινον ἡ τοιαύτη δινατὸν νὰ χωρισθῇ τὸ κλασικὸν μέρος ἀπὸ τὸ τῶν γεωτρέων μουσικῶν;

— «Υπὸ τοῦ Ωδείου 'Αθηνῶν, προεκηρτίχθη δεύτερος «Ἀβερώφειος» μουσικὸς ἀγών, πρὸς σύνθεσιν μουσικῆς χοροδίας, τῇ οντοδείᾳ ὀρχήστρας.

Οἱ δοῦλοι τοῦ διαγονισμοῦ εἰσίν:

«Η χοροδία ἡτις δύναται τὰ περιλαμβάνη καὶ μορφ-

Μιχαήλ Βαρούνης

‘Αλεξάνδρα Δημητρακοπούλου.

δίας (*Sola*), δέοντα είναι διαφορετικός τον έλαχιστος 12 λεπτών, ωρέας και ώς πρός τὴν ποιησιν και ώς πρός τὴν μουσικήν. Τὸ θέμα τῆς ποιήσεως δέοντα είναι τὸ τελευταῖα μεγάλα ἔθνικά γεγονότα. Οφίζεται ἄθλον ἐκ δρ., 1800, ἐπὶ τῶν ὁποίων 300 ὀδηγούνται ὡς ἀμφὶ τοῦ πομποῦ. Χόρος πρὸς ὑποβολήν, μέχρι 15ης Σεπτεμβρίου 1914. Πρὸς κοίνον τοῦ μουσικοῦ και ποιητοῦ μέρους τῶν ὑποβληθμομένων ἔργων θέλεται ὅμοιος Ἀγωνόδιος ‘Επιτροπῆ, ἵνα ἡ ἔκθεσις θάντη γνωστοποιηθῇ ἐντὸς τοῦ μηρὸς ‘Ιανουαρίου 1915, τὸ δὲ βραβευθὲν ἔργον θὰ ἐπελεσθῇ ἐν συναντίᾳ τοῦ ‘Ωδείου. Άπα τὴν ἔκδοσιν εἰς μερολόγιον (*partitum*) τοῦ βραβευθόμενον ἔργον ὁμοιόθετο ποσόν ἐκ δραχμῶν 500, τὰς ὁποίας θέλεται λάβει ὁ συνθέτης μετὰ τὴν ἔκδοσιν.

— Άλλας ἐπιτυχής ἡ συναντίᾳ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ βιολίου κ. Σοῦλτος εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ‘Ωδείου ‘Αθηρῶν, τῇ σημερινῇ τοῦ κ. Μαρούσιον τοῦ ‘Ωδείου, κ. Τ. Ξανθολούδου και ὁρχήστρας ἐγχόρδων ὁργάνων ἀπαριζομένης ὑπὲρ τῶν μαθητῶν τοῦ κ. Σοῦλτος. Τὸ ἐκλεκτὸν πρόγραμμα περιελάμβανε συνθέσεις τῶν Ταρτίν, Χάνδρου, Μοζάρθεων, Νιάρχεως διὰ βιολ., Μπάχ, Μαρούσι, διὰ βιολ. τῇ συνθέτῃ ἐγχόρδων ὁργάνων, Φράνκ, Γρούγκ, Μαρούσι δι’ ἔγχορδα ὁργάνων και μίαν σύνθεσιν τοῦ κ. Ξανθολούδου.

— Η «Χοροφάία Βελιγραδίου», ιδουθεῖσα κατὰ τὸ 1853, μετεπὶ διὰ τὴν ἀντιτίνην ἐκδρομῆν τῆς Θεοσαλονίκην και Ἀθήνας, ὃπου θὰ δώῃ ὅντες συναυλίας. Τῆς «Χοροφάίας τοῦ Βελιγραδίου» — ἀποτελούμενής ἐκ 250 μελῶν ἐκ τῆς ἐκλεκτοτέρας κοινωνίας τοῦ Βελιγραδίου, τῶν ὁποίων τὰ 90 ἀνήκουν εἰς τὴν Χοροφάίαν — προεδρεύει ὁ κ. ‘Αραγελλοβίτης, πρώην ἐπνομαρχός.

— Προσεχῶς θὰ ἐμφανισθῇ ἡ μικρὴ χοροφάία τοῦ ‘Ωδείου ἐκ 200 περίποτον μαθητῶν ὑπὲρ τὴν διεθνήσιν τοῦ κ. Ν. Παπαγεωργίου μὲ πρόγραμμα τὴν ‘Βαλπονιγίαν νύκτα» τοῦ Μένδελσον. ‘Ἐπίσης τὸ ‘Ελληνικὸν Κονιύτετο θὰ δώσῃ συναυλίαν μὲ ἔργα ‘Ελλήνων μουσικῶν, ἐν οἷς συνθέσεις τῶν κ. κ. Καλομούζη, Βάρβαρη και Οἰκονομίδου. ‘Ἐπίσης θέλει ἐμφανισθῆναι και τὸ ‘Ελληνικὸν Κονιάτετο δι’ ἀνδρικὰς φρονάς, ἀποτελούμενον ἐκ τῶν κ. κ. Παπαδημητρίου α’ δένφανον, Γ. Σπάλβου β’ δένφανον, Ορέστη Κοντογάνην σ’ βαθυφάνων. Θὰ ἐκτελεσθῶν ἔργα τῶν Σοῦλπεργ, Σούμαν, Ροδίου και Λαρούγκα.

— Εἰς τὸ Παρίσιο ἡ Πριγκίπιδος Μαρία ἔδωσεν εἰς τὸ πριγκηπικὸν Μέγαρον τῆς ‘Υένης καλλιτεχνικὴν ἐπεργίαν, εἰς ἥν μετέσχον δοῖοι οἱ ἐν Παρισίοις ‘Ελλήνες καλλιτέχναι, γλύπται, μανισκοί, ζωγράφοι. ‘Η διπλεῖς ὑπῆρχε ζωηροτάτη. ‘Ἐπαιξε πιάτο ὁ κ. Εὐστρατιάδης, συνοδευόμενος ὑπὲρ τοῦ βιολιστοῦ κ. ‘Ανεμομάνηη, ἐχαγούνδησεν ὁ κ. Κλέων Τριανταφύλλου και ἐπαξε βιολ. δ κ. Σπάθης. Παρενοθήσαν ἀντιπρόσωποι τοῦ Τύπου, ὁ γλύπτης κ. Αθημητριάδης, οἱ ζωγράφοι κ. Μελίδης και ἡ δεσποινίς Λασκαρίδην, ὁ κ. Χρυσαφίδης και πολλοί ἐκ τοῦ ἐν Παρισίοις ‘Ελληνικοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου.

— ‘Ο κ. Αλ. Καλλιρέοης πλαγιανιστής διπλωματοῦχος τοῦ ‘Ωδείου ἐν συναυλίᾳ ἀπέδειξεν ἵνα εἴναι και πολὺ καλὸς συνθέτης. ‘Αροῦ ἔθετε τὴν τέχνην τοῦ ὡς ἐπιτελεστοῦ διὰ τῆς Στεέρεω τοῦ Παγανίην — αἱ ἄλλαι ἐπιτελεσταὶς ἐπὶ ὑπὲρ μαθητῶν τοῦ ‘Ωδείου ήσαν ἀνεπιτυχεῖς — ἐπετελεσθῆ ἐν κοινῷτέρῳ τοῦ κ. Καλλιρέοη, ὡς μάλιστα σύνθετος και ἀρχετά πρωτότοπος. Καὶ τὸ «Σμάτιον στὸ γλυκόχαραμα τοῦ ίδιου συνθέτου, γαλένη ὑπὲρ περταμελοῦς γοργοδίας τῇ συνθέτῃ μικρᾶς δοχήστρας, ὑπερήφεος. Αἱ δεσποινίδες Νάνη Σακελλαροπούλου και ἡ Αλεξάνδρα Αημητρακοπούλου συνέβαλον και αὐταὶ ἀρχετά πρετέτη εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς συναυλίας. ‘Η φωνὴ (soprano) ἔγινε μὲ πολλὴν ἐκφραστική, - ιδιαίτερα διακριθεῖσα εἰς τὴν pronunciation — ἐν τῆς «Μποέμ» τῆς μονωδίας τῆς Μηῆς και τῆς «Άσπρην ἀγάπην» τοῦ κ. Καλλιρέοη. Η δευτέρα (contralto) ἐφεγγύδησε ἀπὸ τῶν «Οφέρας τοῦ Πλούτου, ἀπὸ τὴν «Τζονάταν» και τὴν «Αὐγῆρην» τοῦ κ. Καλλιρέοη. ‘Η φωνὴ τῆς δ. Αημητρακοπούλου ἦταν εἰς τοὺς βαθεῖς τάνοις ἔχει πολλὴν μεγαλοπρέπειαν, ἀπέδειξεν ὅτι ἔχει ἐκλεκτὸν τάλαντο, πολλὰ ὑποταχόμενον.

— ‘Η Ελπίς Καλογεροπούλου ἔδωσε συναυλίας εἰς Κονίαν και Μυτίλην.

— Αττίκαιοι τῆς Ηπειρωτικακῆς Συγκεκίρην ἐπεκρίθησαν πίστοισις ἐκ δραχμῶν 700 διὰ τὴν ὁργάνωσιν γοργοδίας φοιτητῶν ἐμφανίζομένης κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Ηπειρωτικούν. Τὴν ὁργάνωσιν ἀνέλαβε τὸ ‘Ωδείον ‘Αθηρῶν.

— ‘Απέθανεν εἰς Μόσχαν ὁ διώσημος Γάλλος κλειδοπιμπαλιστής Ραούλ Πούνιο.

— Εἰς τὴν «Γερμανικὴν ὀπεραν» τοῦ Βερολίνου ἐπαίχθη τὸ νέον μελόδραμα τοῦ Λάου «Κέρκυρα», ἔχον ἐπάθεσιν τὸν ἀρχαῖον μῆνον τῆς Ναυσικῆς. Τὸ ἔργον ἔγραψη καθ’ ἑπόδειξην τοῦ Κάιζερ.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Εἰς τὸν «Παρασάστην» ὁ κ. Αἴτιον Μακκᾶς ὠμίλησε περὶ τοῦ ‘Ηπειρωτικοῦ ζητήματος, διαβιβάζοντας τοῦ Χριστούπολεως κ. ‘Αιμιρόσιος ἀφρηγήθη ἐνγλωττως τὰς Βονιγαρικὰς ἀπανθρωπίας κατὰ τὴν ὀπτάρμηρον κατοχὴν ἥπατος τῆς πόλεως. Οἱ φιλέλλειρ ‘Αγγόλοι λογαρίσουν περιμικῶς ἀπατοποιητής κ. Τράμπαν, ὡμίλησε περὶ τοῦ ‘Έλληνος στρατιώτου κατὰ τοὺς τελευταῖους πολέμους, διαβιβάζοντας τὸν ιστορικὸν πόλεμον τῆς πορθῆς τῆς φοντανίας τῆς ἐφημερίδος, τῆς ἐξελέξεως, τῆς προσθόντων αὐτῆς, διμίλησες ἄμα και περὶ ποιῆς γνώμης.

— ‘Ο κ. Κωστῆς Παλαμᾶς ὠμίλησε περὶ τοῦ ποιητοῦ ‘Αριστοτέλους Βαλαωρίτου εἰς δύο διαλέξεις και εἰς δύο αἰδούντας.

— ‘Οιοι σχεδὸν οἱ Γάλλοι λόγοι ἀφησαν πλέον τὴν πέρραν και ὠμιλοῦν ἀκαταπαύστως. Εἰς τὴν ἀτελείωτην σειρὰν τῶν διαλέξεων ἑπάδουν και μερικαὶ αἰτίες ἐνδιαφέρονταις ιδιαιτέρως τοὺς ‘Ελλήνας. ‘Ο κ. Γκαστέν Νεεσάν, ὠμίλησε περὶ τῶν νήσων τοῦ ‘Αρχιπελάγους, διαβιβάζοντας ἀφρηγήθη ἐπεισόδια τοῦ ἐλληνοβουλγαροῦ πολέμου, ή κ. Λέν Έλλην. πολεμικὰ ἀνέκδοτα, δι. Νεϊλ ὠμίλησε περὶ βιζαντινῶν μητρείων, δι. κ. Ραιάνκ περὶ τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς. Τὰς διαλέξεις αὐτὰς, τὰς διπλὰς ἀνέλαβεν ὑπὲρ τὴν πρωταστίαν ἡ Πριγκίπιδος Μαρία δογματωρεῖ ἡ ‘Γεραεσία».